

СКАЛА ВІКІВ
 Іншої підвалини ні-
 хто не може заложити
 Викуп За Всіх

СТОРОЖЕ! ЯКА ПОРА НОЧІ? „Нагромадять поранок, та ще ніч“ Іса. 21.

WATCH TOWER AND HERALD OF CHRIST'S PRESENCE
 (Ukrainian Edition)

Vol. III July 1st, 1926 No. 7
 РОКУ БОЖОГО 6054 ЛИПЕНЬ, 1, 1926

З М І С Т:

Жертва а служба	99
Йосифова вірність	105
Просьба Юди	107
Уявлення Ізраїля в Єгипті	109
Вечір молитви і слова до розважування ...	110
До що о сонцю	110
В справі конвенцій в Америці	111
Цікаві листи	112

„Став же я неначе на варті і, стоячи мов /
 на башті, роздумував, що скаже він мені, що ві-
 повість на мою жалобу.“ — Аввакум 2:1.

На землі переполюх народів у заколоті, як зареве море та філі [взбудені, невдоволені маси]. І омертвють люди від страху та дождання того, що прийде на вселенну [на всіх людей]: сили бо небесні [церков] захитаються... Як побачите, що се стається, знайте, що Царство Боже близько... Випросяйтесь і підіймайте голови ваші, радуйтеся, бо наблизилося викуплення ваше. — Євангелії: Маттея 24:33; Марка 13:29; Луки 21:25-31.

СЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

СЕЙ журнал служить головню на се, аби подавати пояснення до св. Письма і поучення з него. Заложений (1884. р.) в англійській мові, аби ширити науку Ісуса Христа, він не тільки допомагає дітям Божим при студійованню св. Письма, але також подає, коли Товариство має свої конвенції, повідомляє о приході представителів Товариства так званих „пильгрімів“ і подає звіти з конвенцій.

Наші так звані „Верийські лекції“ подають і поясняють в приступний спосіб „ВІКЛАДИ СВ. ПИСЬМА“, видані товариством і є дуже помічні всім тим, хто хоче досягнути почитний ступінь т. зв. „Вербі Деї Міністер“ (В. Д. М. — V. D. M.), що означає: Слуга Слова Божого.

Сей журнал боронить головню сеї єдиної і правдивої підстави надії Християн, котру загально всі відкинули, іменню ВІКУП (відкуплене) дорогоцінню кровю (смертю) „чоловіка Ісуса Христа, що дав себе на ВІКУП (як відповідну ціну) за всіх“ (1. лист Петра 1:19; 1. лист до Тимотея 2:6). Будуючи отже на тім певнім фундаменті: золото, срібло і дорогі каміня-жемчуги слова Божого (1. до Коринтян 3:11-25; 2. Петра 1:5-11), дальшою цілю сего журналу є показати всім: яка є спільність тайни, котра була укрита в Бозі ..., щоби тепер об'явилась через Церкву всяка премудрість Божя — „котра в інших родах (віках) не була об'явлена синам людським так, як тепер є вона об'явлена.“ — до Ефесян 3:5-10.

Сей журнал є незалежний від всяких партій, сект або віроісповідань, яких собі натворили люди; а старається кожне своє слово підпорядкувати у всім під волю Божу в Христі, як учить сего св. Письмо. Для того може сміло говорити і розбирати кожне слово, яке голосив Ісус, — відповідно до сего, як нам Бог уділить своєї мудрости порозуміти Його слово. Наше становище не є догматичне, але певне; бо що знаємо, се твердим, маючи сильну віру в Божі обітниця, які є певні. Ми є як ті слуги, котрі виконуємо Його службу; для того рішене наше, що має бути поміщене в сій журналі а що ні залежить від сего, як ми розуміємо Його волю, науку Його слова, аби скріпляти Його людей в ласці Божій і в знанню. Тому не тільки просимо наших читачів, але домагаємось від них, аби досліджували кожне написане тут слово при помочи неомильного слова Божого, і тому для лекшого провірення наводимо звичайно гологу і стих з Пророків і Апостолів.

СВ. ПИСЬМО ВИРАЗНО І ЯСНО УЧИТЬ НАС:

ЩО ЦЕРКВА — се „храм живого Бога“, се особливше „діло рук Його;“ що будова її відбувалася через цілий Євангельський вік, — се є від часу, як Ісус Христос стався Відкупителем цілого світа і Угольним каменем свого храму. Через сей то храм, скоро буде він докінчений, Бог зішле благословенне на „всіх людей“ і тоді вони будуть мати приступ до Него. — 1. до Коринтян 3:16, 17; до Ефесян 2:20, 22; 1. Мойсея 28:4; до Галат 3:29.

Що хто в тім часі увірить в ЖЕРТВУ ХРИСТА ЗА ГРІХ і посвятиться Йому, сего буде Він неначе обтісовати, допасовувати і вгляджувати, а скоро буде готовий і докінчений остатній з тих „живих камінів“ з „вибраних і дорогих“, тоді великий Майстер-Учитель згромадить їх разом при першій воскресенню. Тоді ся Церква буде наповнена Його славою і станеться місцем стрічи між Богом а людьми через цілих тисяч літ. — Одкрите 15:5-8.

Що підставою надії так для Церкви, як і для світа є се, що Ісус Христос з ласки Божої пожив смерти за „всіх“, стався „викупом за всіх“ і, що Він буде „правдивим світлом, що просвічає КОЖДОГО ЧОЛОВІКА, що приходить на світ“ у „властивім на се часі.“ — до Жидів 2:9; Йоан 1:9; до Тимотея 2:5, 6.

Що надією Церкви є, що вона буде такою, яким є її Господь, буде „бачити Його таким, яким Він є.“ буде „учасником Божої природи“ і буде мати участь в Його славі, як Його співнаслідник. — 1 Йоана 3:2; Йоан 17:24; до Рим. 8:17; 2 Петра 1:4. Що в теперішнім часі Церква, святі мають себе видосконалити, усвоєршити до служби в будучности; мають розвинути в собі всяку ласку; бути свілами Божими перед світом і приготувати себе на царів і священників в будучих віках. — до Ефесян 4:12; Маттея 24:14; Одкрите 1:6; 20:6.

Що надія світа лежить в благословеннях, о котрих довідаються і отримають всі люди через Царство Христа, що буде тревати тисяч літ. Всі, що схотять бути послужні законам і їх винувати, отримають з рук свого Відкупителя і прославленої Церкви все те, що Адам утратив, а всі уперті в злім і непоправні будуть ЗНИЩЕНІ. — Діяння св. Апостолів 3:19-23; Ісаїя 35.

WARTOWA BASHTA

Published by WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY,
18 Concord Street, Brooklyn, N. Y.

Yearly Subscription Price: United States, \$1.00; Canada and
Miscellaneous Foreign, \$1.50.

Entered as second-class matter February 14, 1924, at the postoffice
at Brooklyn, N. Y., under the Act of March 3, 1879.

(Сей журнал виходить в кількох мовах)

РЕДАКЦІЙНИЙ КОМІТЕТ: Сей журнал виходить під надзором комітету, в склад котрого входять: J. F. Rutherford, W. E. Van Amburgh, J. Hemery, C. E. Stewart, R. H. Barber. Кожний артикул уміщений в англійській журналі читає і одобряє найменше трьох його членів.

Передплату в Сполучених Державах Америки можна посилати Моні ордерами або через Експрес компанію або банковими дребтами. З Канади і прочих країв треба посилати передплату Міжнародним поштовим переказом.

ПЕРЕДПЛАТА за Вартову Башту на рік виносить: в Сполучених Державах \$1.00, для Канади \$1.50; для Галичини і Волини 4 золоті пол.; для Чехо-Слованії 30 корон; для Буковини 100 левів; для Франції 17 франків; для Бразилії 10 мільрейсів; для Аргентини 3 пеза. Грошеві моні ордери адресувати тільки так: The Watch Tower 18 Concord St., Brooklyn, N. Y.

УВАГА ДЛЯ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ! В нас є такий звичай, що не висилаємо спеціального повідомлення, що отримано належиті ані не повідомляємо, що передплата скінчилась, тільки зазначаємо се побіч адреси.

Для бідних, що не можуть заплатити за наш журнал, а хочуть його читати, висилаємо даром, если о се попросять.

Сей журнал виходить раз в місяць. Поодинокое число стоїть 10 центів, гуртом 5 центів.

Дорога Брата Е. Зарицького по Канаді і по Америці

Canora, Sask.	July 30-Aug. 1	Stenen, Sask.	" 8
Sturgis, Sask.	" 2, 3	Hyas, Sask.	" 8
Hazel Dell, Sask.	" 4, 5	Taropol, Sask.	" 13
Annette, Sask.	" 6	Wakaw, Sask.	" 15

ВАЖНЕ! Проситься всіх братів, як танож і прихильників, котрі бажалиби, щоби виходив журнал „ЗОЛОТИЙ ВІК“ на українській мові, як танож, котрі хотіли би бути передплатниками сього-ж прошені надіслати свою заяву, кожний поодинокю, як танож і згромадження разом. — Просимо, нехай кожний зверне на се спеціальну увагу і не занедає сього. — Братя з Канади прошені такі заяви надіслати впрост до головної канцелярії до Брукліна. — Такі заяви просимо надіслати на поштової картці. — Дальший поступ і дальша поява слова правди залежить много танож і на братях, яко свідках Божих. — Товариство саме не в силі много зробити. — Се не значить, щоби без Товариства, Господь не міг провадити своє діло, — а тільки, що се є неоцінима нагода, яку Господь уділяє для всіх його послідователів — Браття і приятелі зі старого краю, як і зі всіх прочих країн, прошені тану заяву надіслати, і не пізнійше, як до 20 серпня 1926.

International Bible Students Association,
Ukrainian Department.

18 Concord Street Brooklyn, N. Y.
(Проситься, задля порядку кождоразово додавати укр. відділ).

Увага: Проситься всіх братів звернути бачну увагу на передплату Вартової Башти, як для себе, так і для братів в старім краю

ВІСТНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА І ВАРТОВА БАШТА

Рік III.

Липень-July, 1, 1926

№. 7.

Жертва а служба

„Благаю вас, брати, на милість Бога, представляйте (себе) тіла ваші, яко живу жертву, святу, угодну Богу; се ваша розумна служба.“ — до Римлян 12:1.

В сих словах ап. Павло відзивається до своїх братів в Христі.. Вони є Новим Сотворінням, сплоджені і помазані святим духом, і тому властиво є названі Християнами. Правдивий Християнин є той, що старається пізнати волю Божу, щоби її міг чинити в своїм життю, і таким чином отримати похвалу від Нього. Щоби допомогти братам в Христі сповняти сю волю, ап. Павло під впливом Божим так до них говорить: „Не приладжуйтесь, не уподоблюйтесь, до віку сього, а переображайтесь обновленням ума вашого, щоби ви довідались, переконались, що воля Божа є добра і угодна і звершена.“ — До Римлян 12:2.

Християнин, щоби міг сповнити свій завіт або угоду, яку заключив при своїм посвяченню, мусить поступати в знання. Своім розумом він розбирає факти, події, важить їх, а відтак приходить до певного заключення. В такий спосіб він набирає знання. Если хто став Новим Сотворінням, його розум є наповнений світським знанням, але тепер, як Нове Сотворіння, він мусить відновитись, або набрати нового знання і таким чином переобразитись. Се значить, мусить викинути з свого розуму невластиве і непотрібне знання, а на місце того навчитись чогось доброго і пожиточного.

Питання: Що потреба знати, щоби відновити свій розум? На се апостол відповідає: „Треба дізнатись, яка є воля Божа.“ Если не будемо застнавляти розумно, тоді не довідаємось, яка є Божа воля. Який є пожиток для Нового Сотворіння, если довідається, яка є воля Божа? Через се Християнин спізнає добре, хто він є і чим він є сам з себе, і спізнає тоді своє відношення до Бога і до Спасу Ісуса Христа. Если не розуміє того всього добре, тоді Християнин, як Нове Сотворіння, готов думати про себе більше, ніж повинен. Він може уважати себе за якусь дуже високу особу, що займає вище становище в плані Божім, аніж воно є в дійсности. Если так поступає, тоді легко може попасти в гордість і зарозумілість. „Попереду погибелі йде гордість, а поперед упадку — надуте серце,“ — каже премудрий Соломон. — Кн. Прип. Сол. 16:18.

Питання, що є жертва, а що служба, мають велике значіння для правдивого Християнина, тому властиво зрозуміння сього допоможе йому здорово дивитись на них і на себе самого з правдивої точки погляду. Зауваж тепер, що апостол Павло говорить: „Бо благодаттю, ласкою, даною мені, говорю кожному між вами, щоб не думав більше висше про себе, як треба думати, а думав тверезо, як Бог кожному уділив міру віри.“ — до Римлян 12:3.

Не кождий Християнин має однакову міру віри.. Мати віру, значить розуміти Боже слово і уважати його за правду і з довірем споглядати на се слово. Або що треба знати Боже слово і з довірем здаватись на нього, вжити того, що в нім сказано. Міра віри залежить від того, чи ми властиво розуміємо і знаємо Боже слово.

Одного разу один Християнин так сказав до себе: „Я маю високе образование, маю дар прекрасної бесіди, добре становище, великий вплив і здібність доробитись майна. Если посвячу всі свої сили своєму званню, то дороблюся великого майна і слави на світі. Але всі ті сили і здібности я посвячую Богу і думаю, що через се я роблю велику жертву.“ Питання тепер, чи Нове Сотворіння в Христі може так говорити? Чи се буде розумна бесіда? Если ні, то де лежить небезпеченство для того, що хоче стати Новим Сотворінням в Христі? А тепер питання, що приносить на жертву Нове Сотворіння в Христі? Чи в загалі він приносить що на жертву? Заким відповімо на ці питання, мусимо наперед зрозуміти, що розуміємо під словом жертва.

Що є жертва?

В світі є два поняття о жертві. Одно, як ми його розуміємо, дивлячись з Божої точки погляду друге, як світ його розуміє. Нове сотворіння в Христі мусить дивитись на жертву з Божої точки погляду, і розуміти її так, як її розуміє св. Письмо. Іменно:

Жертва, се принесення чогось Богу, щоби задоситьчинити або переблагати Його; зни-

щити, або зречися чогось, щоби отримати щось висше, або лучше.

Світ називає жертвою, если щось продати або зречися чогось за меньшу ціну, як в дійсности річ вартує, понести страту, щоби другий міг мати користь.

Що жертвує чоловік?

⁹О Ісусі читаємо: „Він явився на знівеченне гріха, жертвою своєю.” „І всякий же священник стоїть, ~~що~~ дня служачи і много раз ті самі жертви приносячи, котрі ніколи не можуть зняти гріхів. Він же, принісши одну жертву за гріхи, сів на завсіди по правиці Бога.” — до Жидів 9:26; 10:11, 12.

¹⁰Ісус Христос приніс з себе жертву, пожертвував себе, щоби зложити жертву-за-гріх за всіх людей цілого світа. Ся велика жертва була показана в прообразі, коли ізраїльський первосвященник раз в рік приносив на жертву звірята. (3 Мой. 16:) Звірята, що мали бути принесені на жертву, мусіли бути без казни. Совершенний чоловік Адам згрішив і зістав засуджений на смерть. Все, що не дорівнювало совершенному чоловікови Адамови, не могло бути ціною викупу за нього, ані становити жертви-за-гріх за Адама і за його потомків. Совершенний чоловік Ісус віддав себе на жертву, щоби бути такою жертвою, що не мала ніякої казни. Він як чоловік віддав на жертву своє життя, щоби світ міг визволитись від наслідків, які впали на нього за гріх Адама.

¹¹В ріці Йордані Ісус заключив угоду з своїм Отцем, що сповнить його волю. Сповняти волю Отця було для Нього найбільшою радостью. Псалма 40:8) А волею Отця було, щоби совершенний чоловік Ісус віддав своє людське життя на жертву. Угоду, яку Він заключив в ріці Йордані, скінчив на Голгофі, коли закликав: „Звершилось.” Він тим, як совершенний чоловік віддав своє життя на смерть, перестав існувати, без згляду на се, чи за се, що отримує, чи ні. Але погляньмо, яку велику нагороду Він отримав від Отця за се, що сповнив Його волю. „І уподобившись чоловікови (здавшись видом, як чоловік), принизив себе, ставши послушним, аж до смерти, а смерти хрестної. Тимже і Бог його високо возніс, і дав йому імя, більше всякого імени, щоб в імя Ісусове клонили коліно всі небесні, земні і підземні, і всякий язик визнавав, що Господь Ісус Христос є у славу Бога Отця.” — до Филиппян 2:8-11.

¹²Тут жертва Ісуса Христа була повна під кождим зглядом. Він не просив нагороди. Але Бог нагородив Його. У світі так буває,

що через жертву одного хтось другий зискує, але Бог нічого не зискує через жертву другого. Він все більше дає, як отримує.

¹³В день примирення, котрий обходили Ізраїльтяне раз в рік, первосвященник по тім, як приніс на жертву бичка, брав двох козлів і ставив їх перед Господом. Сі два козли представляли всіх тих, котрих Ісус, як великий анти-типичний Первосвященник представляє перед Богом Єговою в часі типічного дня примирення, се є в часі євангельського віку, що є віком жертв. Одного з тих козлів, що називався козлом Господнім, первосвященник убивав і кровю його кропив ублагальню в Свята Святих, так само, як се робив з кровю бичка. Сей козел представляв тих послідувателів Христа Ісуса, котрі сповняють точно і вірно свій заповіт або угоду жертви. Другий козел, названий відпущальним козлом, представляє тих, що легковажать собі свою угоду і не сповняють волі Божої. Одні сповняють свою угоду вірно, другі ні.

¹⁴Сі, що є покликані до високого поклику, не є всі однакові; один в світі був багатий, другий бідний; один мав більше розуміння світа, другий був меньше учений. Тому міг би собі хто подумати таке: „Сей брат, Йоан, як був в світі, він мав перед собою велику будучність. Він мав високі школи, був багатий і мав високе становище в світі і великий вплив між людьми, будучи великим бесідником. Він міг притягнути за собою людей. Він як би був хотів, міг доробитися великого майна і дійти до високого становища в світі. Коли ж він став Християнином, то його жертва мусіла бути певно більша, як брата Стефана. Бо брат Стефан був собі бідний чоловіга, не багато він знав, та й не мав надії дійти в світі до слави, або майна. Певно його жертва не є така велика, як Йоана.

¹⁵Питаємо тепер, чи сей брат розумно задивлявся на жертву сих обидвох братів? Мусимо сказати, що ні. Бо жертва одного не є більша як другого. Жертва кожного правдивого Християнина є однакова. Як се розуміти? Або спитаймося лучше, що Християнин жертвує або приносить на жертву? Наша відповідь є така: Правдивий Християнин жертвує або приносить на жертву своє право жити на землі як совершенний чоловік; а се право він отримав завдяки своєму оправданню: Хто мав багато в світі і думає, що ставши Християнином, його жертва є більша ніж брата Стефана такий думає про себе більше, як повинен думати. Хто думає про себе, що його жертва є меньша, бо він є бідний і неучений, такий не думає про себе здорово, як повинен думати.

Дорога жертви

¹⁰Ісус сказав: „Коли хто хоче йти слідом за мною, нехай відречеться себе самого, і візьме хрест свій, та й іде слідом за мною.” (Мат. 16: 24) Се означає посвятитись. Чоловік посвячується тоді, коли рішається без всяких застережень чинити волю Божу. Грішний чоловік приходить до Ісуса Христа, сього антитипічного первосвященника. Він приходить тому, бо потребує такого, щоби його спас, потребує Спасителя. Він пізнає, що Ісус Христос може спасти його. Маючи віру в заслугу жертви Христової, він вирікається себе самого; не хоче собі служити, а рішається чинити волю Божу. Тоді Ісус, як показано в прообразі, представляє сього грішного чоловіка Богу. І Бог приймає його задля його віри і задля вартості жертви Ісуса Христа, котра є підставою оправдання всіх. (Римл. 5:1,9.) І тоді Бог оправдує такого. — до Римлян 8:33.

¹¹Оправдати когось, значить, учинити його добрим перед Богом; а оправданий є той, що є узнаний Богом, як совершенний або святий. Бог оправдує тих, що посвячуються Йому і то на се, щоби Він міг прийняти їх, як приятну жертву як часті тіла Христа Ісуса. Коли вже хто є оправданий, такий має право жити, як чоловік на землі, позаяк він є узнаний за совершенного; а кождий совершенний чоловік має право до життя на землі.

¹²Питання, в якій цілі Бог узнає тих, що посвячуються, за совершенних? Відповідаємо: на се, щоби вони могли бути приятними жертвами. Бог не може прийняти жертви, що мала би яку сказу. Бог не почитує його совершенним тому, немов би він сам був такий праведний, а тому, що він оказав свою віру в кров Христа, пролляту за нього, як жертва-за-гріх. Сей посвятившийся належить тепер до Ісуса Христа, позаяк Ісус купив його своїм життям, котре віддав за нього на кресті і тим уможливив, що він може бути тепер оправданий. — до Коринтян. 6:19, 20; 1 Петра 1:18, 19.

¹³Ісус Христос сей великий антитипічний первосвященник кладе тепер на жертівник сього посвятившогося чоловіка, як часті своєї власної жертви. Питаємо тепер, щож тоді чоловік приносить на жертву? або що він жертвує? Сею жертвою є се, що він зрікається свого права жити, як совершенний чоловік на землі. бо того Бог так хоче. З того виходить, що жертва кожного члена тіла Христа є зовсім однакова. Маєток, образование, здібність робити гроші, вплив і таке инше не впливають зовсім на вартість жертви посвячуючого себе.

¹⁴Длятого нехай ніхто не вивисшає себе, думаючи о собі, що він приніс зі себе більшу

жертву, як його брат, котрий є бідніший або посідає менші школи. Так само нехай бідний або необразований, що не мав надії прийти до слави в світі або до маєтку, нехай не тратить духа і не думає, що його жертва є менша, як його брата, що був в приязніших обставинах. Що розходиться до самих їх жертв, то вони стоять на тій самій ступені, кождий з них заключив однаковий завіт або угоду з Богом. Але питання тепер: чи кождий з них сповняє свою угоду вірно? і що такого чекає? Хто вірно сповняє свою угоду, такий буде мати щедрий вхід до царства. Хто не сповняє вірно своєї угоди або недбає про ню, такий утратить нагороду високого поклику. Длятого обов'язком правдивого Християнина дивитися і думати про себе здорово, як повинен.

Нове Сотворінне

²¹ Кождий, хто зрікся свого права жити, як совершенний чоловік на землі, і зів'язав прийнятий Богом, як часті жертви возлюбленого Сина Божого, такий в тій самій моменті зів'язав сплджений до божественної природи. Бог сплджує його своєю невидимою силою через своє Слово. Такий від тоді є Новим Сотворінням в Христі, позаяк він зів'язав сплджений до надії життя на божественній пляні. (1 Петра 1:1-3) Бог дав йому право жити на землі, як совершенний чоловік, через се, що оправдав його. Щоби статись Новим Сотворінням, він мисить пожертвувати своє право жити на землі. Длятого посвятивший себе зрікається, або жертвує се право жити, як совершенний чоловік на землі; а отримує право жити на духовій ступені, під услівем, що сповнить всі услів'я. Питання, чи се право жити на духовій ступені є абсолютне, дійсне, Коли взяти на взгляд Бога то воно таким. Бо Бог так приобіцяв; Він, що обіцяє те й дотримує. Если нове сотворінне сповнить свою часті угоди, може бути певним, що отримає нагороду. — 2. Петра 1:10.

²²Питання, если хто став Новим Сотворінням, чи він мусить стратити дещо з маєтку або своє становище, если хоче мати вічне життя на божественній поземі? І дальше чи ся страта маєтку обо становища є тою жертвою? І вкінці, чи при тій мусить розвивати свій характер? На ті всі питання мусимо відповісти: Ні. Яко сотворінне Він не посідає характеру, але він сам є такого, або сякого характеру. Не маючи помочи Божої він своїми силами мало що може вдіяти. Розуміється, що він мусить робити, що тільки може; але Бог є тим, що допомагає йому своїм духом виконати певне діло. до Филиппян 2:12, 13) Що тільки він ділає, все мусить ділати, щоби було згідно з волею Божою.

²³Тепер, через своє слово правди, Бог немов так відзивається до Нового Сотворіння: „Нічого більше на жадаю від тебе, тільки сповни свою угоду, яку учинив, що пожервує своє право до життя, як совершенний чоловік на землі. — Псалма 50:5; 31:23; Окритте 2:10.

²⁴Нове сотворіння складається або має: 1) розум, при помочи котрого Християнин може слідити за провдою, розважати факти і на підставі того приходити до заключень, яка є воля Божа зглядом нього; 2) волю, припомочи котрої, коли пізнав вже волю Божу, рішає, що буде робити, а що ні; 3) серце, котре керує його почуттями, чи має любити взнеслі і висші річі, чи земські. Яко чоловік він умер; Як нове Сотворіння він мусить жити, або утратити життя. — до Колос. 3:3, 4.

²⁵Отсі три вичислені річі Християнин не жертвує і не зрікається їх, а уживає їх згідно з волею Божою. **Ніяке сотворіння не може існувати без організму; для того організмом або тілом Нового Сотворіння є старе тіло, старий організм чоловіка.** Щоби сповнити свою угоду Нове Сотворіння мусить уживати свого розуму, серця і волі згідно з волею Божою. Питане тепер яка є Божа воля зглядом Нового Сотворіння? На се ап. Павло відповідає: „Благаю вас, брати, на милість Бога, представляйте себе, яко живу жертву, святу, угодну Богу; се ваша розумна служба.” Ап. Павло уважає се за таку важну річ, що він благає Нові Сотворіння на милість Бога, щоби виконали свою угоду в повисше поданий спосіб.

²⁶Питання тепер, чи Нове Сотворіння не жертвує себе самого? Чи не кладе себе самого на жертвник? Зауважмо, що в день примирення тільки первосвященник приносив жертву, клав жертву на жертвник. Низші священники, що служили первосвященникови, приносили все, що мало бути приносене, як жертва на жертвнику. Дійсним первосвященником є Ісус Христос, і Він є той, що приносить в жертву, або жертвує члени свого тіла, як часті своєї жертви на жертвнику. Він уважає членів свого тіла, як часті своєї жертви. Однак ніякий член тіла, як довго тут жиє на землі, не має права приносити жертви Богу. Се право і власть приносити жертву належить тільки до одного Ісуса Христа. Коли всі члени тіла вже будуть скомплетовані і прославлені, тоді вони будуть складовими частями Первосвященника; і аж тоді, не скорше, ці члени тіла будуть мати участь в представленню перед Богом цілої жертви за гріх. Вони будуть мати участь в жертві тому, бо будуть членами тіла Первосвященника. Але, як довго вони живуть тут на землі, то кождий з посвячених Богу має наперед щось зділати,

щоби сповнити свою угоду.

²⁷Припустім, що той, що посвятився Богу, хоче покинути свою угоду. Питання, чи він може се учинити? Так він може, але через се він усе стратить. Дійсний первосвященник, Ісус не буде його даліше уважати за члена своєї жертви і такий не буде мати участі в представленню перед Богом сеї жертви за гріх. Питання отже, що має чинити Нове Сотворіння? Переповідаючи слова ап. Павла, він менше більше таке сказав: Ви учинили угоду, що будете служити Богу. Ви, як Нове Сотворіння, що тільки маєте, повинні уживати того на се, щоби сповнити свою угоду. Ви своїм розумом мусите пізнавати волю Божу; вашої волі мусите уживати згідно з волею Божою; а серце ваше повинно любити небесні річі, а не земські. Ви, ваш організм Нового Сотворіння є уважаний, як святий, бо ви є в Христі; і Ісус Христос уважає вас як часті своєї жертви. Для того пам'ятайте, щоб ви все представляли себе так, щоб можна ужити вас згідно з волею Божою.

²⁸Слово „представляти,” котре приходить у тім стиху, означає „тримати щось на поготові. бути готовим послужити.” Зауважмо, що апостол не каже: Жертвуйте себе (свої тіла), але представляйте себе (їх) як жертву. Первосвященник буде жертвувати, або приносити в жертву на жертвнику. Для того ап. Павло так каже до Нового Сотворіння: „Ваша розумна служба серед ваших обставин буде тоді, коли будете уживати всіх своїх дарів, які маєте, для слави Божої. Ваше тіло є організмом Нового Сотворіння, для того уживайте його так, щоби було згідно з волею Божою, так, як ви згодилися чинити. Єсли заперестанете сповняти услівя своєї угоди, тоді не будете могли отримати божественної природи, до котрої ви були споджені.

²⁹Згідно зі словами ап. Павла Псалмопівець вже давно так пророко казав до Християн: „Прив'яжіть жертву на празник мотузами до жертвника.” Пс. 118:27) Питання, як Нове Сотворіння може прив'язати жертву до жертвника? Жертвник представляє місце, де приноситься жертву, а нове сотворіння через се, що з любови і посвячення виконує свою угоду, тим самим немов прив'язує себе і є готове, щоби Списитель приніс його в жертву. Іншими словами він мотузами любови прив'язує себе як жертву до жертвника.

³⁰Слово „прив'язати” означає тут **бути готовим**, або то саме, що повисше сказав ап. Павло, **представляти, бути готовим послужити.** Ся робота належить до Нового Сотворіння. Християнин, як Нове Сотворіння, може усунути і не дати принести себе в жертву, і через

се потерпіти відповідні наслідки, або позістувати вірним своїй угоді і бути певним, що отримає обіцяну нагороду. Св. Письмо так ясно говорить, що Нове Сотворінне **не приносить** ніякої жертви, що о тім нема найменшого сумніву. Як чоловік він пожертвував своє право до життя як совершенний чоловік на землі; як нове сотворінне він представляє себе, є все готовий, щоби Первосвященник приніс його у жертву. Се є його розумна служба; а коли вона є розумна, тому він мусить виконати се, єсли хоче отримати від Бога обіцяну надгороду.

³¹Питання тепер, що взагалі Нове Сотворінне приносить в жертву? Світ під словом **жертва** розуміє продати щось за нисшу ціну, як в дійсності що варта. Коли приложити сю міру до нового сотворіння, тоді християнин нічого не приносить в жертву, або нічого не жертвує. Св. Письмо розуміє під жертвою: „Принести щось приємного Богу в жертву.” Коли се приложити до Нового Сотворіння, то Нове Сотворінне не приносить нічого в жертву, бо се тільки Первосвященник приносить щось в жертву. Нове Сотворінне, як довго живе на землі, має сповняти свою угоду, уживаючи всіх своїх дарів, якими Бог наділив його, згідно з волею Божєю.

³²То само показано в прообразі, коли висвячувано священників. Там в прообразі Мойсей привів барана посвятного, а Аарон і його сини положили свої руки на голову барана. Відтак Мойсей забивав барана і взяв крові його і положив кождому на праве ухо, на правий палець руки і на великий палець у правої ноги. Опісля взяв жир-лій, курдюк (задню часть тіла), сальник, що на печінці, обидві нирки і їх товщ і праву лопатку, а з кошика опрісноків узяв одного опріснока (прісний хліб), один плячок помащений олієм і ще один тоненький плячок (прісний), і все те положив на масні кусні і на праву лопатку і передав на руки Ааронові і на руки синам його. Вони, взявши то, мусіли гойдати перед Господом. Опісля Мойсей взяв те все з їх рук і спалив на огни, на жертівнику як огняну жертву. „Се була посвятна жертва на любі пахощі, огнянна жертва Господеви.” 3. Мой. 8:22-28) Що ж то все представляло? — В книжці „Намет тінями лучших жертв” читаємо таке в 81 параграфі:

³³„Добірні части барана, його „внутренности” і „товщ” представляли почуття нашого серця, **наші найлучші сили**. Священники брали сі часті на руки і „гойдали” ними, хитали сюди і туди, перед Господом, показуючи сим, що посвячення себе на жертву не дається Господеви на часок, на день, на рік, а тільки, що ми посвячуємося держати **наші почуття і сили** постійно взнесені до Бога, ніколи не устаючи, аж

Він прийме нас до себе, коли скінчимо нашу до- (священники не клали її) і спалив на жертівнику на всепаленне. І Бог прийняв її показавши се огнем, бо спалив її до чиста. Так само і ми, царські священники не можемо відкладати класти на бік або уставати приносити всі наші сили а службу Богу, аж Бог скаже нам: „Досить, вийди на висоту.”

³⁴Се показує нам, що Нове Сотворінне, як священник, що приготував себе до царства, мусить ділати, щоби сповнити свою угоду, і що він не повинен уставати в своїй службі. Він не приносить жертви; він тільки сповняє своє діло і се є розумна служба. Коли хто ділає се, що від нього розумно вимагається, тоді він не може сказати, що він щось приносить в жертву.

³⁵Коли Господь дав якому Християнинові нагороду, що він може служити Йому, як свідок о його царстві, питання тепер, чи він може бути оправданий перед Богом, коли покине сю службу і піде в світ, бо трафилася йому нагода заробити гроші і дійти до слави? Відповідаємо на се зовсім рішучо, що ні. Хто покидає працю для Господа, сей виставляє себе на небезпеку все утратити. Припустім, що брат, котрий посвятився продавати книжки о царстві Божім, або котрий працює в головній квартирі, де печатаються книжки і проча література, — припустім, що він є спосібний і може заробити в світі гроші і дійти до майна, але замість посвятити свій час і труд на збирання майна, він дальше вірно служить Господу. Питання тепер, може принайменше се є його жертвою? Ні. Ся служба, яку він сповняє, по словам апостола є тільки **його розумною службою у виконуванні своєї угоди**. Без згляду на се скільки він ділає, він не приносить користі Богу. Своєю вірною працею він тільки доказує, що він є вірний Господу, що він є все готовий працювати для Нього, де тільки його Господь пішле. „Так і ви, коли зробите все, що вам приказано, кажіть: Ми слуги нікчемні, бо що повинні зробити, ми зробили.” — Лука 17:10.

³⁶Бог подбав о се, що кождий вірний Християнин мусить, щось **ділати**, щоби виконати свою угоду. І коли Християнин ділає се, він не приносить користі Богу, а собі. Бог не потребує, щоби яке сотворінне працювало для Нього. Він міг би дати свідоцтво о собі в якийсь инший спосіб, і єсли би се було потрібне, Він так учинив би. А коли Бог подає Християнинові нагороду до праці, тим самим Він дає йому нагоду оказати свою вірність зглядом Бога, що він хоче радо сповняти свою угоду. Коли се є правдою, тоді для Нового Сотворіння є зовсім невластиво казати, що він щось жертвує.

³⁷Християнин, Нове Сотворінне, може дійти

до слави в світі, але вона йому, як Новому Сотворінню на ніщо не пригожа. Бо що за пожиток для нього, хотяй би цілий світ зискав, а стратив то що нїдородше, котрим є життя, існування? (Мат. 16:25, 26) Ап. Павло перестерігає всіх посвятивших себе Християн, щоби не схотїли часом звернути свої серця до гроша; і каже, що так воно буде при кінці дороги Церкви на землі. „Не будьте сріболобиві, а задоволені тим, що маєте, бо сам Бог сказав: не оставлю тебе, ані покину тебе.“ — до Жидів 13:5. — [Перевід з грецького.]

³⁸Питання знова, чи він може відтягнутися від чинної участі в праці Господній, щоби заробити на своїх родичів, щоби їм лекше жилося на старі літа, і він сам міг лекше жити? На се апостол відповідає: „Бо не дітям треба для родичей скарбувати, а родителям для дітей.“ (2 до Кор. 12:14) А Ісус додав: „Хто любить батька або матір більше мене, недостойн мене; а хто любить сина або дочку більше мене, недостойн мене. І хто не возьме креста свого і не пійде слідом за мною, не достойн мене.“ (Мат. 10:37, 38) Правдою є, що хто привів діти на світ, сей повинен старатися о все, що є потрібне для дітей і для жени, і також потрібне для себе. — 1. до Тимотея 5:8.

³⁹Велику ласку має той, що може служити Господу. Коли Бог покерував так, що Християнин може посвятити цілий свій час і гроші і вплив і все, що має, щоби бути свідком для Господа і проповідувати Його царство, тоді він повинен уважати се за розумну службу, і працювати для Господа. Богу подобається той, хто зовсім посвятився для Нього і для його справи; а щоби се показати, він мусить радо і охотно сповняти услівя своєї угоди.

⁴⁰Коли хто думає про себе, що він робить з себе велику жертву, коли посвячує всі свої сили і здібности на виключну службу Богу, замість посвячувати їх для збивання майна для себе, або для піднесення своєї слави і своїх вигід, такий по словам ап. Павло не думає про себе здорово; бо думає про себе більше, як повинен. Тому то апостол Павло так дуже наминає Християн, щоби наперед старалися пізнати волю Божу і думали про себе тверезо. Хто думає про себе тверезо, сей сейчас побачить, що коли він учинив угоду з Богом служити Йому, тоді зовсім розумно учинить, если буде Йому служити і все буде готов до служби, і не буде питатись: як і чому, але коли. „Господи, ось я, пішли мене.“ (Ісаїя 6:8) Угода, яку учинив Християнин наказує йому служити Богу із всіх сил. Для такого служити Богу є найважнішою річю.

⁴¹Правдою є, що через таку роботу організм Нового Сотворіння приноситься в жертву, і ся

жертва мусить бути спалена. Але Нове Сотворінне само не приносить його в жертву, се є, не кладе його на жертівник. Се первосвященник, Ісус Христос, кладе його на жертівник, як часть своєї жертви. О скільки се відноситься до Нового Сотворіння, то воно представляє себе Господу і всі свої здібности, котрі Він може ужити для слави Господа, і се є його розумна служба.

⁴²Нераз слово **жертва** в св. Письмі відноситься до Нового Сотворіння. Наприклад: „І тоді піднесеться голова моя над моїми ворогами кругом мене і принесу жертву радісну в святини в (чертозі) його; співати му псалми Господеви.“ Псалма 27:6) Сі слова означають властиво, що правдивий Християнин, окружений своїми ворогами, віруючи сильно Богу, приходить до Нього з піснями на устах і з серцем повним любови і посвячення для Нього. Таку жертву Бог любить; однак се не є **жертва** в тім значінню, як ми повисше означили; се є тільки радість і любов Християнина.

⁴³Ап. Павло уживає таких слів: „Робити добре і ділитись з другими не забувайте; бо такими жертвами вельми догоджуєте Богу.“ (до Жидів 13:16) [Перевід з грецького]. Хто ділає другому добре і з любови до Бога ділиться з ним добром, яке йому Бог уділяє, таке діло Бог дуже, а дуже любить. Се однак не означає, немов би Християнин зрікався чогось, що є вартісне для Бога, а тільки розумно сповняє свою угоду, коли радо ділає добре для других і ділиться з ними, що сам посідає, таке діло подобається Богу. Ми є храмом Господним, Божою організацією. Коли охотно сповняємо наші повинности, ми тоді тільки розумно сповняємо свою службу. Хто ділає з любови до Бога, така робота Богу подобається.

⁴⁴Еслиби ми приносили, що Богу і се було би з ущербком для другого в такім разі такий принос Богу не є милий. „Огняні жертви і жертви за гріх Ти не вподобав еси.“ Если, хто сповняє його волю, таких він любить. (до Жидів 10:3,6) „Послух Богу є дорозший, як жертви.“ Богу найбільше подобається се, если Християнин слухає напівмисль Павла, і предкладає себе щоденно, як живу жертву. Се значить, если все є на поготові і уживає всіх своїх здібностей, якими його Бог наділив, на Його славу, сповняючи свою угоду. Се є розумна служба. Хто охотно сповняє таку свою роботу і витреває в тім до кінця, такий отримає нагороду; відчиниться йому шедрий вхід до вічного царства нашого Спаса Ісуса Христа.

⁴⁵Зібравши те все разом, спитаймо тоді ще раз: Чи правдивий Християнин, або Нове Сотворінне, чи він сам приносить жертву, чи він сам кладе її на жертівник? Опираючись на св.

Письмі можемо дати таку відповідь: Коли Бог оправдує чоловіка, тоді тим самим дає йому право жити як чоловік на землі. Сю ласку дає йому тому, щоби він міг бути прийнятий, як часті жертви возлюбленого Його Сина: Тоді аж Бог сплоджує його, як нове сотворінне.

*Нове Сотворінне само не приносить жертви, се є не кладе її на жертівник. Він мусить із всіх сил старатися сповнити свою угоду, іменню, сповняти волю Божу. А Бог хоче, щоби Ісус Христос яко Первосвященник приносив на жертву тих, що посвятилися, як часті своєї жертви. Обов'язком отже Нового Сотворіння є, бути завжди на поготівлю і хотіти сповняти завжди волю Божу. Се буде його розумна служба. Його угода вимагає від нього розумної служби. Хто виконує свою розумну службу, сей не може приносити жертву, се є, класти жертву на жертівник.

*Нове Сотворінне може покинути свою угоду і понести відповідні наслідки. Його вічне життя залежить від того, чи він совісно сповнить свою угоду. Бог сплотив його до надії нового життя, і Бог напевно сповнить свою обітницю. Коли Нове Сотворінне пропонує себе, се є уживає всі свої сили і здібності на славу Божу, тоді він сповняє свою розумну службу. Сповняти свою службу, значить бути послухним заповідям Божим. Правдивий Християнин не має права уживати своїх дарів тільки для себе. Єсли він по правді любить Бога, то він буде уживати їх на славу Божу.

*Любити Бога, значить, бути йому відданим із всіх своїх сил. Хто любить Бога сей нераз потерпить задля сього, бо такий напевно буде мати отворений вхід до царства. (до Филиппян 1:29; 2 до Тимот. 2:11, 12) З сього пізнаємо, чому любов є найважливішою річю, бо хто любить Бога, сей й буде йому охотно служити. Той не любить Бога, хто не є вірний, а хто є вірний сей і любить Бога. Любов і вірність не

дадуться відділити від себе. Тому Псалмопівець каже: „Полюбите Господа всі його праведні! Вірних сохранив Господь, а сповна відплатить йому, хто живе в гордині.” Пс. 31:23.

*Кожний правдивий Християнин або Нове Сотворінне, хто по правді любить Бога і своїх братів, сей піде за приміром Павла і буде заохочувати своїх братів словом і ділом, щоб вони для свого власного добра широко і ревно служили Господу і виконували його заповіді. А заповіддю його є: бути свідками для Господа і проповідати його слово потіхи для всіх народів землі. — Ісаїя 43:10,12; Мат. 24:14.

ПИТАННЯ

Декого відзивається апостол в своїм посланні до Римлян (12: 1-3)? Чому і як маємо відновляти ум? Чому апостол естерігає перед зарозумілістю? §1-4.

Що є віра? Чи кожний Християнин має однакову міру віри? Чи Нове Сотворінне приносить в жертву свій маєток? Що називаємо жертвою з точки погляду Божого, а що з точки погляду людського? § 4-8.

Що Ісус приніс в жертву, і чому? Яка була його нагорода? 9-12. Чому з козлом Господнім чинено те само, що і з бичком в день примирення? Чи кожний Християнин є наділений єдиними дарами? Чи жертва кожного є однакова? §13-15.

Що значить виречись себе самого? Поясни, що значить, бути оправданим і подай цілє сього. 16-18.

Що єдиноко, посвятивши може пожертвувати? § 19, 20, 31. Коли і як стаємо Новими Сотворіннями? Чого тоді Бог жадає від нас? §21-23.

З чого складається Нове сотворінне? Чи він не посвячує себе? § 24-26, 41.

Чи Нове Сотворінне може покинути свою угоду? Переповідає наші слова? Що розуміємо під словом „представляти”? § 27-28.

Що значить прив'язати жертву своєю ргів жертівника? 29-30. Чого учить нас висвячування священників в 3. кн. Мойсея (8: 22-28)? § 32-34.

Чи розумну службу можна назвати жертвою? Чи Бог потребує нашої служби? § 35, 36.

Які покусні відривають чоловіка від служби Господу? Що говорить Ісус і ап. Павло є відповідальності посвятившогося зглядом родичей і дітей у відношенні до служби Господньої? Яка одвічальність тяжить на родичах? § 37-39.

Поясни слово жертву? Єсли ні, то як маємо йому подоби- тись? § 42-44.

Що є найважливішого для правдивого Християнина? § 45-47. Чому любов є названа найважливішою річю? Чи може хто по правді любити Бога, не будиши вірним йому, ні його справі? Єсли ми його любимо, то де чого тоді нас склониє? §48-49.

Йосифова вірність

„Бачив ти коли чоловіка зручного в справах своїх? Такий буде перед царем стояти.” Кн. При. Сол. 22:29.

Йосиф народився від Рахелі на яких сім літ перед поворотом Якова до Канаану. Маючи сімнадцять літ, сталося се, що тут тепер оповідаємо і що в Божім провидінні змінило історію вибраного народу.

Йосиф був любимцем свого отця, і отець оказував свою любов до нього, бо справив йому красний плащ з довгими рукавами, що звичайно носили тільки начальники родин. Яков немов хотів тим показати, що він уважав його за свого первородного сина. Брати його, бачучи се, зненавиділи його. Можливо, що Яков не діяв розумно, коли так отверто перед всіма показував се; але він не діяв несправедливо, бо Йо-

сиф був старшим сином від Рахелі, а Рувен, перший син від Леї, стратив своє перворідство за свій гріх проти отця. Крім сього Йосиф мав два сні, котрі Яков витолкував собі, що така є і Божя воля зглядом нього.

Йосиф був иншого духа, ніж його брати. Тамті десяти росли самопас. Вони були часто поза домом і не мали над собою отцівської опіки, щоби поскромити їх, коли до того була потреба. Один від другого учився тільки зла. Йосиф бачив се і доносив о тім отцеві. Се не була обмова, як би хто думав собі, але любов і пошанівок чести отця казали йому се чинити.

Одного разу, коли браття були далеко в поле з отарами овець, Яков післав Йосифа до них, щоби подивитись, що тії порабляють. Коли браття зазріли його, тоді рада в раду постановили його убити. Та Рувен станув в його обороні і Йосифа кинули до порожньої криниці, маючи намір виратувати його звідтам. Та сталося, що надійшли Медиянітські купці з товарами до Єгипту, і браття за порадою Юди продали Йосифа купцям за двадцять срібняків. Щоби одурити отця, забили вівцю і одіж Йосифову замочили в крові вівці, і сказали отцеві, що вони найшли її в полі. Що вони не мали серця до свого отця, пізнати з їх слів, які сказали до нього. „Пізнавай, чи се одіж сина твого, чи ні? — 1 кн. Мойсея 37:22.

Послух і вірність Йосифа зглядом свого отця були причиною, що він попався в нещастя. Хотий Йосиф терпів, то однак мав почуття, що він тернить несправедливо, а віра його в Бога осолоджувала йому се терпіння. Можна сказати, що його браття терпіли більше, як він. Вони не тільки відчували, що продали свого брата в неволю, але що більше вони знали, що його стратили раз на все, а до того отець часто випитував їх та підозрівав їх; бо вони збрехали перед ним.

Там в Єгипті Йосифа купив царський урядник, Потифар, котрий сподобав собі його, за його мудрість і розсудність і поставив його над цілим своїм домом. Бог благословив Йосифа а також і дім Потифара задля нього.

По якімсь часі Йосиф був виставлений на велику пробу. Жінка Потифара залюбила в Йосифі, котрий був не тільки красний лицем, але і вірний своєму панови. Вона хотіла намовити його на гріх, але він не послунав її, а коли насильно хотіла примусити його, він скинув з себе верхню одіж і втік, лишивши одіж в її руках. З гніву, що він погордив нею, вона поскаржилася перед своїм чоловіком, кажучи, що Йосиф хотів її щось злого заплодити. Через се Йосиф дістався до в'язниці. Боже провидіння хотіло, що він дістався до царської в'язниці.

Сей принадок не вивів Йосифа з рівноваги, бо він був переконаний, що він поступав чесно і справедливо. Він і казав до своєї пані: „Як же вчиню ледарство велике се і гріх перед Богом?“ Але і у в'язниці він служив вірно Богу, хотий люде уважали його за злого чоловіка. По часі начальник в'язниці переконався о його характері, і дав йому більшу волю і поставив його доглядати над іншими в'язнями, а вкінці над цілою в'язницею. Добре о нім пророк говорить: „Кайданами сковали його ноги; душа його була в залізних путах, аж поки сповнилось слово його; слово Господнє явило чистоту його.“ (Псалма 105: 18, 19) Хотий мав він свободу, то однак ніколи не був зовсім свободний.

Ся судба була для Йосифа великою учителькою. Там в дома, де був під опікою отця, а опісля в домі Потифара, де всім займався, відтак нагляд над в'язнями учинили його чоловіком досвіду. Не знаємо, як дов-

го він перебував у в'язниці, але на два роки перед його увільненням сталася пригода, що послужила опісля до його визволення і високого вивиснення.

Сталося, що два визначні слуги фараона прогнівили його а сей вкинув їх до в'язниці, де перебував Йосиф. Одної ночі обидва мали сон, і кожний з них старався спізнати значіння його, але надармо. Йосиф побачив їх смутних і слитав, що за причина того. Вони розповіли йому свої сні, і Йосиф за Божою допомогою виложив їм сні. Сказав, що за три дні підчаший верне до давньої ласки, а начальник пекарів буде повішений, що й сталося.

При тім Йосиф розповів підчашому, що він несправедливо зістав вкинений до в'язниці і просив його, щоби він вставився за ним перед Фараоном. Та підчаший забув про се і Йосиф перебув у в'язниці ще два роки. Але вкінці Йосиф дістався на свободу, коли Фараон мав два сні, котрі дуже занепокоїли його. Він бачив у сні сім худих коров, що вийшли з ріки Нілу і зіли сім товстих, але через се не стали товстішими. Опісля снилося йому, що бачить сім красних, повних колосків на однім стеблі, а по нім вирости сім сухих, котрі пожерли тамті повні. Ні мудрі ні чародії не могли роз'яснити Фараонові сих снів.

Тоді підчаший пригадав собі про Йосифа і сказав Фараонові, що у в'язниці є молодий Жидовин, котрий йому відавав його сон, і так сталося, як він вияснив. Фараон післав тоді по Йосифа і розказав йому свій сон. На се Йосиф відповів, що він сам не в силі відгадати, „але Бог дасть Фараонові відповідь уопокійну.“ Він зрозумів, що сон був від Бога, і що він є під опікою Божою.

Тоді Йосиф вияснив значіння снів і сказав, що через сім літ буде в Єгипті великий урожай, а опісля наступить сім літ великого голоду котрий поїсть увесь добуток і приховок з попередних сім літ урожаю. А що той сон був подвійний, то се було знаком, що той сон походить від Бога, і що се напевно так станеться.

Йосиф піддав думку фараонові, щоби вишукав собі відповідного чоловіка, щоби в часі урожаю збирав плоди і приховував на час голоду. Дальше він порадив Фараонові, щоби пята часть усього землі була під особливим наглядом царя. Так подібно діялося в часі послідної всевітної війни. Увесь край мав дістатись під контроль царя. Фараон бачив, що на таке озвільчальне і важне становище найкраще надавався до того сам Йосиф, і тому настановив його. Йосиф не мав на думці цього, бо де в'язневи сподіватись дістати так високого становища.

Фараон настановив Йосифа своїм найвищим урядником і все передав в його руки; так, щоб без Йосифового позволення ніхто не міг поступити на крок. Такої влади ніхто досі не мав. Йосиф обернув свою власть і силу на добро народа, йдучи за провидінням Божим, о котрого честь він дбав тепер, як найбільше.

Життя Йосифа було типом життя Церкви Божої, се бачить кожний дослідник св. Письма. Послідователь

Христа мусить наперед терпіти і упокоритись, заким може сподіватись чести в царстві Христа. А що св. Письмо не написано на те, щоби оповідати, що жде Церкву по тім, як скінчить свою дорогу, а радше, щоби провадити її тепер і показувати її дорогу, коли Господь прийшов вдруге.

Чи то в домі Потифера, чи у в'язниці, чи то як найвищий урядник по Фараоні, Йосиф все був найвищим слугою; в кождім случаю він мав контролю над цілим домом і над усім його майном. Його становище відповідало становищу того слуги, о котрім описує Лука (12:42-44). Життя і досвід Йосифа вказує на три

періоди праці жнива Церкви.

Перший період, коли правда вийшла на денне світло і стала людям знана. Тоді противники її стали очерненнями опоганювати її, але на їх очернення ніхто не відповідав публично. Подібно Йосифові правда терпіла наруги.

Опісля прийшла в'язниця, але вірні послідувачелі Христа знали, що Бог опікується ними. Декому здавалося, що дорога до праці вже замкнулася, і тоді Бог показав, яку працю маєть далі виконувати: прославляти Бога і нести благословення світові.

Просьба Юди

„Серця сокрушеного і смиренного Ти не відкидаєш, Боже.” — Псалма 51:17.

Йосиф знав, що се рука Бога поставила його на сім становищі, тому тепер знявся щиро своєю працею. Узив по цілм краю і роздавав розкази і розпорядження, як царські слуги мають збирати збіжжя до шпіхлірів.

Ся робота заняла йому увесь його час і увагу. За цілий той час, як видко, Йосиф не робив ніяких заходів, щоби повідомити о тім свого отця. Невно він мав розумну причину щодо сього. Він все зложив в руки Божі. Свою розлуку від отця і від своїх братів, він уважав, що се була така воля Бога, і тому сам не хотів сього переривати.

Сім літ великого урожаю прийшли і лишили за собою повні шпіхлірі збіжжя. Так багато було збіжжя, що й ліку тому не знали. Та по них прийшли сім літ голодних, немов сі сухі корови, що їх бачив Фараон у сні. Ріка Ніл не вилляла на семий рік і не принесла намуду, як то кожного року звикла се робити, і люде не мали ніякого плоду. Почався голод. Коли нарід спожив свій хліб, який ще мав тоді прийшов до фараона і став його просити, щоби сей дав їм їсти. Але Фараон відсилав всіх до Йосифа, котрому дав власть розпоряджувати тим хлібом, який він за сім літ урожаю прибирав.

Голод панував не тільки в Єгипті, а також і по околичних краях. І увесь народ із усіх усюдів спішив до Єгипту по хліб. Голод заглянув також і до Канаану, де проживав Яков з своїми синами: Тоді Яков каже своїм синам: чого позираєте один на одного? Я чув, що є хліб у Єгипті. Ідіть там, та купіть хліба, щоб нам жити, не вмерти.” Десять братів рушило до Єгипту, а наймолодший Венямин лишився з отцем. Яков не хотів його пустити з ними в дорогу.

Йосиф доглядав особисто над розпродажем хліба, особливо, коли продавалося його купцям з чужих країв. Тому і синів Якова, його братів, припроваджено перед нього. Він сейчас пізнав їх і став промовляти до них дуже остро, кажучи, що вони не купці, а шпіони, підглядники. Дивлячись з точки погляду урядника, яким він був, він поступив з ними справедливо; бо вони не були звичайними купцями. Він назвав їх

шпіонами, як і вони назвали його, коли він зближався до них, слухаючи розказу свого отця. Але хотий він говорив до них остро, то в серці він так не думав. На питання Йосифа вони призналися, що в дома мають ще старенького отця і одного брата, Венямина, і ще одного мали, але його вже нема. Не призналися, що з ним сталося; збрехали.

Але Йосиф вдавав, що їм ще далі не вірить, тому казав їх дев'ятьох замкнути до в'язниці а десятому, щоби йшов і припровадив наймолодшого брата, тоді його переконують, що вони говорять правду. Але на третій день змінив своє рішення і дозволив їм йти до Канаану, тільки одного брата, Симеона, казав затримати у в'язниці. Правдоподібно тому, що від рук Симеона він найбільше потерпів. Та ціль того всього була не пімста, а щоб вони сокрушилися, як і сталося. „Ой справді ми провинили брату нашому тим, що занедбали скорботу душі його, як благав нас, та ми не послухали! Тим прийшла на нас така печаль.” — 1. Мойсея 42:21.

По певнім часі браття прибули знова і привели зі собою наймолодшого брата, Венямина. Яков довгий час не хотів дозволити пустити свого сина з ними, бо він не довіряв їм. Він догадувався, що се вони мусіли занепасти його сина Йосифа, тому тепер сказав, до них: „Ви зробили мене бездітним. Нема Йосифа, нема й Симеона.” Він думав, що вони те саме учинили з Симеоном. Коли браття прибули до Йосифової палати, тоді найвищий його слуга припровадив до них їх брата Симеона, і дав їм води обмитися і казав їм, що будуть обідати враз з губернатором. В означену годину явився перед ними Йосиф і всі вони упали і поклонилися йому до ніг, подібно, як се Йосиф бачив у сні. На їх счудованне кожного посадили відповідно до їх літ і подано страву. Перед Венямином положили п'ять разів більше, як перед прочих.

Губернатор їв окремо, а браття їли знов окремо. В часі обіду спитав їх, чи їх отець ще живе, і говорив з ними дуже ласкаво. Опісля казав наповнити їх міхи збіжжям і відслав їх додів. Однак при тім він хотів їх випробувати, як вони відносяться до свого

отця, чи так, як давніше, чи може дещо змінилися щодо сього. В тій цілі казав своєму урядникови зав'язати його чашу у міх наймолодшого брата, щоби можна було його за се притримати. Браття щасливі пистулися домів, та не відіхали далеко, а вже жене за ними царський урядник і каже їм вертати назад до Фараона, бо є підозріння на них, що котрийсь з них украв чашу губернатора, з котрим вони їли. Кожний з них став виператись, і сказали, що у кого знайдеться чаша, сей мусить потерпіти. На своє счудовання знайшли чашу у мішку Венямина. З тяжким серцем вертали вони до Єгипту. Кожний думав, що як не смерть, то в'язниця чекає напевно Венямина.

Ся сцена належить до одної, що найбільше пориває людське серце. Знова просьба Юди в обороні Венямина, котрий жертвує себе на місце нього, щоби тільки увільнити Венямина і живого відслати домів до отця, бо він обіцяв привести його, а тепер, коли би се не сталося, він не міг би поглянути в лице своєму батьенькови, те все є одною з найкращих і найбільших сцен в історії світа. Рідко де можна знайти красну історію, як сеся. Йосиф переконався з сього, що браття змінилися у своїм відношенні до свого отця. Він бачив, що вони люблять його. Тому не міг довше запланувати над собою; і ревно заплакав. Сей чоловік, що панував над Єгиптом і мав добре і ніжне серце. Він заплакав з радости; він бачив, що браття дуже змінилися, і тому тепер прийшов час оказати їм своє прощення.

„І не здолів більше перемогати себе перед усіма, що стояли навкруги, і закричав: Геть усі від мене! І не зісталось нікого при Йосифові, як признавався браттям своїм і заплакав у голос, . . . і каже: Я Йосиф! Чи жив іще пан отець мій?“ А браття переражені не могли і слова промовити. „Каже Йосиф: Приступіть до мене. І приступили, і каже: Я Йосиф, брат ваш, що ви продали в Єгипет. Тепер же не сумуйте і не вдавайтесь в тугу, що продали ви мене сюди. Проте бо, щоб ми були живі, післав мене Бог перед Вами. . . . Оцеж не ви післали мене сюди, а Бог, і зробив мене отцем фараонові і паном усього його дому і зверхником усеї єгипетської землі. Йдіть же хутко до панотця мого, і промовте йому. От, що говорять син твій Йосиф: Бог зробив мене паном усього Єгипту; йдиж до мене, не гайся. . . . Возвістіть панотцеві мойому про всю славу мою в Єгипті і про все, що ви бачили, та хутенько приведіть панотця мого сюди.

„І впавши на шию Веняминови, братови своєму, плакав над ним, а потім промовляли до нього браття його.“ — 1. кн. Мойсея 45:1-15.

Бог був для Йосифа усім. У своїм вивисненню він бачив волю Божу. Він вірив у благословенства, які Бог обіцяв дати Авраамові, Ісаакові і Якові, отцеві його. А позаяк ще п'ять літ мав панувати голод по всій землі, тому постановив спровадити до Єгипту отця і братів, щоби могли ними як найкраще опікуватись. І зачув Фараон, що поприходили браття Йо-

сифові, і „любю було се фараонові і дворянам його.“ І каже фараон до Йосифа: Скажи браттям своїм, нехай понавочують скотину та й йдуть скоро у Канаан і приводять отця свого і свою родину, тай живляться плодами землі Єгипетської.

Як же сини Якові вернули домів і сказали отцеві, що Йосиф живе, той не хотів їм дати віри. Аж коли побачив царські вози, які післав по нього Йосиф, тоді ожив дух Яковів і сказав: Буде з мене! Йосиф, син мій, ще живе! Пійду, побачу його перш, ніж умерти мені“. І рушив Яков з цілим своїм домом у Єгипет. Коли прийшли до границі між Канааном а Єгиптом, до місцевости Бейер-Саби, там Яков підніс Богу жертву і там також показав йому Бог в нічних видивах, і сказав, щоби йшов сміло в Єгипет, де він умре у добрих старощах а син його Йосиф положить свою руку на його очі.

Стріча отця з сином була дуже трогача за серце. „Запруг Йосиф колесницю свою і поїхав на зустріч Ізраїлеви, панотцеві своєму, і побачив його, і впав йому на шию і плакав плачем великим. І каже Ізраїль до Йосифа: Тепер, хоч і вмерти, бо побачив лице твоє; жив еси!“ (1. Мой. 46:29, 30) Опісля за згодою фараона Йосиф визначив їм країну Госен, де могли випасати вівці. Країна ся була дуже урожайна. Відтак фараон прийняв отця і п'ять братів Йосифа на авдієнцію, і поручив йому настановити спосібних з своєї родини доглядачами над скотом Фараона. Яков прожив там ще сімнадцять літ у щастю і гаразді.

Йосиф завідував Єгиптом через цілий час голоду. За той час він зібрав до царської скарбниці усі гроші краю, купив уся худобу і землю, а вкінці і самих людей за слуг фараонові. Люде продавали усе, бо хотіли їсти. Потім Йосиф дав новий закон і установив нові порядки в Єгипті, що вийшло на користь державі і самим людям. Праця Йосифа в Єгипті є немов образом того, що станеться на світі, за часів пановання Христа: котрого прообразом був Йосиф. Яков також скористав з того, бо він був представителем земської фази Авраамової обітницї, через котру мало прийти благословення для всіх родів землі.

Вступні слова кажуть, що Бог не відкидає сокрушеного і смиренного серця; а благословить його. Як видно, то сини Якова звертали малу увагу на завіт, який Бог заключив з їх родиною, і через се відлучив їх від прочих народів на землі. Головна наука, яку маємо з сеї історії, се образ або тип, який вона подає Божим дітям в часі горя на світі, котрого прообразом було горе Єгипту. Тут Йосиф представляє людей Господніх, котрі, посвятившись йому всеціло, пізнали Божу ціль. Тим він дав розказ працювати і оповідати людям о правді о Бозі, що Бог має намір заложити „нове небо“ і „нову землю“ (Ізаїа 51:16) Брати Йосифові представляють велике число людей, що люблять Бога, що служать йому так, як сами знають, котрі однак мало звертають уваги на обітницї, які Бог обіцяв дати під заповітом, але в часі голоду за правдою, що буде по цілм світі вони знайдуть правду, тільки через тя-

жкі досвідчення прийдуть до неї і то з рук тих, з котрих давнійше самі сміялися, погорджали їх, та шкодили їм. Але подібно, як Фараон дозволив Йосифови настановити своїх братів, щоби нагадали справ

його царства, так і ся кляса, котрих представляють Йосифові браття, коли прийде до миру з Богом і його законами буде служити Богу в його великій ділі і також буде служити людям.

Уярмленне Ізраїля в Єгипті

„Господь не кине свого народу.“ — Псалм. 94:14.

Друга книга Мойсея починається головню визволенням Ізраїля з Єгипту і подає історію їх мандрівки по пустині. Описує, як сам Бог встає в їх обороні і визволяє їх з тяжкої неволі. Визволення Ізраїля є образом, або типом визволення людей Божих з неволі гріха і сатани, і даліше подає нам образ, в який спосіб цілий світ під пануванням великого Князя мира яко царя Божого буде увільнений з кайдан гріху і зла, і вийде „на волю синів Божих.“ — до Римлян 8:21.

Читаючи сю книгу пізнаємо, що се визволення буде в наслідок злогоного викупу. Св. Письмо нігде не говорить, щоби чоловік міг визволити себе за допомогою еволюції; як також в цілій людській історії не знаходимо нігде, щоби чоловік міг піднести себе на вищий ступінь існування, приміром на ступінь ангела. Ні. Він не може сам перемінити своє земське життя на життя духів. З сеї книги пізнаємо, що визволення приходить тільки завдяки милосердю Божому і його силі, розуміється, если чоловік прийме сю ласку від нього. Даліше довідуємось о законі Божім і о принципах, як маємо віддавати честь і поклон Богу, що є немов образом, як Бог заложивши царство небесне на землі допоможе людям спізнати їм свою волю і свій закон зглядом них.

З останніх книг св. Письма пізнаємо, що волею Божою не було, щоби вибрана родина проживала і множила в обіцяній для неї країні, Канаані. Сей край був даний патріярхам Авраамови, Ісаакови, і Якові на тимчасову оселю з тим застереженням, що колись отримають його на вічне посідання і на вічну оселю. Тому край хотів обіцяний для них був їм чужим і патріярхи були тільки чужинцями і подорожними в ній вичікуючи здійснення своїх надій. В такий спосіб намір Божий зістав виконаний; та при тім се послужило послідователям Христа за взір або тип, котрі також мають обітницю від Бога, але мусять наперед показати свою вірність зглядом Бога через многі терпіння. — 1 Петра 2:11; до Тидів 11:13.

Коли Бог під заповітом обіцявав дати Авраамови землю Канаан, тоді сказав йому, що його наслідок буде чужинцем в не своїй землі і буде підневолене і буде зазнавати терпіння, та по впливі 400 літ сей нарід, що їх тиснув буде суджений, а вони тоді вийдуть на волю. Бог мав багато причин до сього. Одна, котру Бог сказав Авраамови, була, що „гріхи Аморіїв ще не сповнилися.“ Бог запровадив Авраама до землі, де люде жили дуже грішно. Міста на рівнині, що лежали недалеко від оселі Авраамової, св. Письмо ставить за примір упадку і вказує на їх остаточне зни-

щення, як на образ гніву Божого на упертих грішників. — Езекиїл 16:50; Юда 7.

Як видно, то в Божім плані не було, щоби Авраам старався привести сі унавіні народи до пізнання Бога. Авраам не старався оповістити людям о обітниці, яку Бог дав йому, ані не старався показати їм красну і лучшу дорогу життя. Саме те, що Авраам проживав між ними повинно помочи їм спізнати лучшу дорогу життя а до того вони мали добре свідоцтво, як по правді повинні почитати Бога, маючи між собою Мелхиседека. Але тоді, ще не прийшов час, коли Він міг їх судити. Для того Авраамови не було поручено навертати їх до Бога.

З того повинні навчитися т. зв. християне, котрі думають, що апостоли отримали розказ йти і навертати світ. Сього погляду св. Письмо не potwierджує зовсім. Так звані християне думають, що їх обов'язком є проповідати, учить людей і в сей спосіб навести світ до Бога і до праведности. Така є їх теорія, але практика далека від сього. Самі ті, що навчають, не живуть так, як повинні, а світ бачучи се, тратить всяке довіря до них.

Земля Канаан, обіцяний край для Авраама, (коли він її посіде), представляє Боже царство на землі. Се царство не повстане через поступенний зріст праведности, як се думають так звані християне, але через нагле обявлення сили Божої, коли гріхи світа досягнуть свій вершок злоби. Се є, коли люде будуть мати достаточну нагоду пізнати Бога, але сього не учинять, і тому прийде на них суд.

Позаяк Бог мав намір заложити своє царство в силі в землі Канаан при помочи свого вибраного народу, тому вони мусяли на час бути відлучені від народів проживаючих в канаанській землі. Се учинив Бог в той спосіб, що взяв їх до Єгипту. За Божою волею вони отримали особний шмат землі, бо Єгиптяне погорджали пастухами, кочовиками. Се причинилося, що вони жили окремо від прочих людей.

Діти Якова жили щасливо в Єгипті, як довго губернатором краю був Йосиф. За той час вони навчилися шанувати завіт, який Бог заключив з їх отцями, і тим стали гідні називатися головами 12 поколінь Ізраїля.

Йосиф не був зарозумілий на своє становище. Він уважав се за ніщо, бо жив тільки, щоби служити Богу. Перед своєю смертю він показав свою віру в Бога своїх отців, бо запряг своїх земляків, щоби його тіло забрали з собою, коли будуть опускати Єгипет, кажучи: „Я вмираю, Бог же надасться до вас і введе вас із землі сієї в землю, що про неї клявся от-

п'ям нашим: Авраамови, Ісаакови і Якові. І закликав Господь сини Ізраїлеві, говорячи, Бог певно навідається до вас, а ви винесіть і кости мої звідси з вами." І скінчивсь Йосиф бувши літ сто і десять, і набавлямували вони його, та й положили його у трумну в Єгипті. — 1. Мой. 50:24-26.

По смерті Йосифа Єгиптяне ще якийсь час пам'ятали на заслуги Йосифа і Ізраїльтянам жилося там не зле. Земля була дуже урожайна, і тому зростали там велими числом, як і багатіли маєтком. З часом вони стали звертати на себе увагу Єгиптян. Цар єгипетський зауважав, що вони числом майже переважували Єгиптян, і боявся, що в разі якої війни вони готові злучитися з ворогом і вийти з Єгипту. Видко з сих

слів, що Ізраїльтяне були позитивні для краю. Цар не хотів, щоби вони опускали Єгипет, а радше хотів їх все мати, але підчинених собі.

Тоді то цар впав на думку понаставляти над ними наставників і пригнітати їх тяжкими роботами, щоби не множилися так сильно. Тоді саме будували нову столицю для нового фараона, і Ізраїльтяне мусіли сповняти найтяжчу ручну роботу. Але чим більше їх тиснули тим більше вони множилися. Єгиптяне бачучи се, ще гірше їх тиснули, так що життя Ізраїльтян було дуже гірке. Їх уважали і обходилися з ними як з невольниками. Але в тім була певна ціль Божа зглядом своїх людей.

ВЕЧІР МОЛИТВИ І СЛОВА ДО РОЗВАЖУВАННЯ

Текст з манти на 21 липня 1926.

„Я на се родивсь і на се прийшов у світ, щоби дати свідоцтво правді." — Йоан 18:37.

Дятого що наш Спаситель був вірний правді, тому стягнув на себе ворогування зі сторони тих, що були осліплені дияволом. Се свідоцтво правді коштувало його життя. Своє життя він віддав в обороні правди, що сталося ціною викупу за людей. Так подібно і всі послідователі Христа мають давати свідоцтво правді, — правді щодо того, який є Бог і який є його план щодо людей. Таке свідоцтво правді буде коштувати всіх послідователів Ісусових їх життя, представляючи себе через се, як живі жертви, святі і приємні Богу через Ісуса Христа. Нехай же, кождий, хто сподівається бути співнаслідником з Князем життя в царстві, дає свідоцтво правді — добре свідоцтво о царстві, о його установленню і о його великій славі.

Текст з манти на 28 липня 1926

„Коли страждаете задля правди, блаженні ви." 1 Петра 3:14

Коли ненавидять нас (вирост або невирост) за нашу ревність правді, тоді тільки можемо бути вдоволені з того, знаючи, що терпимо за правду. Бо апостол каже, що деякі терплять за свої алі учинки або за се, що втручаються в несправу, або тому, що є за шорсткі і брак їм делікатності або розумного поведіння, що Боже слово так дуже поручає.

Нашим обов'язком є не тільки пізнавати Божу волю, а також і обставини і відносини, серед яких живемо. Маємо старатися вибрати собі такий уміркований спосіб життя, щоб найперше воно було згідне з волею Божою, а відтак, щоб о

скільки се можливо не приносило кому прикрости, невинности або неприємности; а відтак з вірою здаймося на провидіння і мудрість Богу.

Текст з манти на 4 серпня 1926

„Слуга Господень не повинен сваритись, а бути тихий до всіх, навчаючи і незлобний, щоб лагідно навчав противних." — 2 до Тимотея 2:24, 25.

Є такі діти Божі, котрі коли оповідають другим людям про правду, а особливо коли мають до діла з людьми більше освіченими, показують при тім занадто велику певність себе, через що тільки ослаблюють свій вплив і наносять кривду правді. Покора се немов жемчуг або дорогий камінь, котрого де не знайдеш все забажаш мати, так і вона є нерозлучна від правди. Правду повинно представити з найбільшою силою але все з покорою і лагідністю; часто піддання правди в формі запиту ділає найсильніше.

Текст з манти на 11 серпня 1925

„Будь вірний аж до смерті і дам тобі вінець життя." — Одкровення 2:10.

Припускаємо, що вавилонська невіста враз зі своїми любимцями, світськими державами, ще раз ударить сильно на правдиву Церкву (не на так звані церкви з імені). Тоді учиниться з ними, так як було з Йоаном Хрестителем; і буде її здаватися, що покланяла вірних членів тіла Христового. Если до сього прийде, се нас зовсім не здивує; але те, як і все проче вийде на добре тим, що люблять Господа. Ми мусимо умерти, если хочемо досягнути небесну нагороду. Кляса Ізії мусить і буде поконана, але се на позір поразення припішить тільки славу царства.

ДЕЩО О СОНЦЮ

Астрономи вважають наше сонце, як щось дуже мале. Воно виглядає таке велике, як місяць, бо є чотирьох разів віддалене далше, як місяць. В дійсности промір сонця є майже чотирьох разів більший, як місяця, і є 500,000 разів ясніше, від місяця. Один мільйон планет таких, як наша земля, може безпечно поміститись в нашій одній сонці. Астрономи начисляють тепер около 1,500,000,000 ріжних сонць із котрих одно Рігель є 10,000 разів ясніше, як наше

сонце. Два з них, Бетельгез і Антарес, є майже сорок мільйонів разів більше, як наше сонце. Спектроскопи показують, що з яких елементів складається наша земля, з таких самих складаються також всі сонця. Але з яких елементів складається наша земля, з таких самих елементів складається і чоловік. Все те показує, що Творцем всіх сонць і чоловіка є один всемогутний Бог.

В справі конвенцій в Америці

Вспільне згуртування народу Господнього принесе за собою велике благословення. Ще більше благословення принесе конвенція. Щоби однак такі конвенції були доступні для всіх дітей Божих Товариство рішило визначити на протязі одного року три генеральні конвенції в днях:

— 30 мая — 4 липня — 2 вересня або з кінцем грудня —

На ці три пори року можна буде устроїти генеральну конвенцію в трьох округах де живе найбільше наших братів. А саме: стейт Іллінойс і Індіана — на заході.

стейт Огайо і Мічіган та зах. часть Пенсильванії.

Стейт Нью Йорк, Джерси Сіті і східна часть Пенн.

Отже одно місто з тих стейтів буде мало нагоду мати раз в рік генеральну конвенцію, на яку будуть визначені паломники і бесідники Товариством. Віримо, що всі доколичні міста згаданих стейтів, а радше брати будуть мали велику нагоду бути учасником такої конвенції а рівночасно і благословення. Ся рада, яку Товариство уважає за найвідповіднішу входить в життя у Вересні сього року.

Отже згуртування стейту Огайо і околиці будуть мали нагоду мати таку генеральну конвенцію у Вересні сього року в Йонгстон, Огайо. Віримо, що всі браття будуть задоволені з рішення Товариства, бо бажанням нашим є, щоби було як найліпше.

В сій справі браття прошені надіслати заяву, а Товариство визначить місто на конвенцію.

На май 1927 року буде мати нагоду стейт Нью Йорк і околиця; а на листопад 1927 року стейт Іллінойс, або Індіана.

При сім хочемо зазначити братам, що се не значить, що поодинокі згуртування не будуть могли устроїти собі одно або дво дневої конвенції, тільки, що се будуть локальні і не в сі дні і в тих стейтах де має відбутися генеральна. Як також, що на такі локальні конвенції Товариство не бере на себе ніякого обов'язку, і такі конвенції не будуть оголошуватися в Вартовій Башті.

На генеральні конвенції, які під особливим зарядом Товариства будуть визначуватися паломники (пелgrimи) і предсідателі конвенції, як також зсі потрібні річі, як оголошення і т. д. Товариство виповнить.

Тому проситися братів, щоби відповідно до сього уложили свої плани праці, — були учасниками таких генеральних конвенцій згаданих стейтів, як рівнож і благословення, яке буде спливати на всіх присутніх.

В справах локальних конвенцій просимо до нас не писати, а застосуватися, як подано.

Браття з Канади свої заяви будуть надсилати до відділу в Торонто.

КОНВЕНЦІЇ:

Канада:

Повідомляємо, що в днях 10, 11, і 12 Липня (Джулай) відбудеться в Шатфілд, Ман. — Канада. По ближшій інформації писати:

John Gulka, Chatfield, Manitoba.

Повідомляємо, що в днях 30, липня, 1 і 2 Серпня (Август) відбудеться конвенція в Менора, Саск. — Канада.

По ближшій інформації писати:

J. J. Derhousoff, Box 258, Canora, Sask.

Америка:

Повідомляємо братів, що в днях 4, 5, і 6 Вересня (Септембер) відбудеться в Генеральна Конвенція в Йонгстон, Огайо.

Ukrainian Hall
525 W. Rayin Avenue, Youngstown, Ohio.

ТИЖДЕНЬ ДОСЛ. БІБЛІЇ

Повідомляємо, що почавши від 22 до 29 Серпня (Август) всі посвячені Господеві будуть мали нагоду по цілій землі дати свідчення о правді. В сій праці і в сім тижні возьмуть участь всі посвячені, всіх народів —

ВАКАЦІЇ

Повідомляємо, що почавши від 23 Серпня (Август) до 6 Вересня (Септембер) канцелярія головного відділу Товариства Досл. Біблії буде замкнена. Тому всякі важні справи просимо полагати перед вакаціями, як також всяке замовлення книжок просимо полагати перед тим.

Повідомляємо братів, що вже вийшли з друку і появились в розпродажі отсі книжки:

ФОТОДРАМА СОТВОРЕННЯ (Історія світа на протязі 49,000 літ. Сторін 200, 400 образів. Ціна в паперовій оправі поодинокі 35 ц., в полотняній оправі 85 центів.)

БОРІТЬБА НА НЕБІ — або дискусія між священниками а Дослідниками Біблії Сторін 200; Ціна 25 центів.

БОЖИЙ ПЛАН ВІКІВ — РИСУНОК.

Повідомляємо, що Товариство постаралося о вироблення рисунку — карти на полотні Божого Пляну Віків — з написом на українській мові. Всі згуртування, котрі бажають набути карту Божого Пляну Віків прошені негайно надіслати замовлення. — Ціна 3. дол.

В СПРАВІ ПЕРЕДПЛАТИ І ВІДНОВЛЕНЬ

Повідомляємо братів і прихильників, що в головнім відділі в Брукліні є запроваджені новий систем висилки і передплати на Вартову Башту. Передплату і відновлення будесь приймавати, як до тепер, тільки на бажання будемо висилати по-свідку, що отримано гроші. — Спеціальну увагу звертаємо братам, щоби на місяць наперед старалися повідомити Товариство, в справі відновлення Вартової Башти. А се тому, що таких відновлень налічує багато, а звичайно з опінієм, а се шкодить тільки братам, коли Башта з причини не відновлення зостає недоручена на час. — Ще одно браття зводять запам'ятати, що коли де випроводжуються з якої місцевости в иншу, прошені негайно повідомити Товариство що до зміни адреси, а не аж по кількох місяцях. — Добре буде, як що браття повідомлять пошту в даній місцевости, подаючи нову адресу, тоді сама пошта повідомить нас про таку зміну і ніяке число Вартової Башти не пропаде. — Ся увага для братів в Америці і Канаді. — Се нехай буде обов'язком — бо Товариство не в силі без вашої помочи много зробити.

Спеціальну увагу браття звернуть на відновлення Башти до старого краю для тих всіх, котрим передплатили, як і для нових читачів. — Се нагода, якої ніколи більше не буде, коли буде установлене Царство Боже, бо „всі будуть навчені від Бога.“ Браття з краю, всі котрі бажають отримувати на дальше Вартову Башту прошені надіслати своє відновлення, виписуючи, чи даром, чи на кредит, — в протівнім случаю висилка для таких, що не відізнаються буде стримана.

ПРАПОР ДЛЯ ЛЮДЕЙ! Сторін 64.

Ціна 10 ц.

ПОТІХА ДЛЯ ЛЮДЕЙ Сторін 64.

Ціна 10 ц.

Сі дві книжочки пояснюють всі найважливіші питання, які дотикають кожного Християнина, як: о церкві, о свідці, о „службі божій“, о „причасті“, о хрещенню, о образах, о кресті та загально о теперішнім положенню на світі.

„БЛАЖЕННІ МИЛОСЕРНІ, БО ТАКІ БУДУТЬ ПОМИЛУВАНІ..“

НА ОСТАНОК БРАТТЯ, КРІПІТЬСЯ В ГОСПОДІ І В ПОТУЗІ СИЛИ ЙОГО — до Єфесян 6:10.

Діти, ви пророками Вишнього зветесь, ходите бо перед лицем Господнім тай готовите дороги Його, щоб давати спасення народам Його, в оставленні гріхів їх.

Христос вселався нірою в серця ваші, щоб ви закорінювались і оснували в любові. — І ось свідок, як ви любите усіх нас, по милості Ісуса Христового. — Достойно бо живете, щоб, чи прийде Христос та побачить вас, чи то не буде між вами, почув про нас, що стоїте в одному дусі, і одною душею боретесь за віру святим раз передану. — Не жахаетесь в нічому від противників: Се явний їм доказ і знак перемоги, а вам спасення в Бога. Бо вам дано, що до Христа не тільки в нього вірувати, та задля нього і страждати.

І по ділам вашим легко нам пізнати і розрізняти добрі оновці від лихих. Любі браття, я ще малоліток на душі, тай ще подібний тим, що маюють як сліпий стіну, і наче безові ходять поміж. Молю Отця небесного, щоб зовсім і мені бути учасником в його царствуванні. — Тай молю і нас брати о поміч до цього. Подавайте потрібний харч до світа, котре маю з радістю приймати, щобі кінець горя не пононав духа мого, щобі хвиля остаточна діло моє похвалила.

Вікладаю вську злобу і всякий підступ і лицемірство і зависть і всякий осуд, якоже новороджене диття, жадний словесного чистого молока, щоб у ньому виріс, колиж покушав, що благий Господь. — Браття любі — віримо, що ви не забуваєте і не забудете за нас, тих, що не в силі багато помочи собі не маючи средств!

Приступаю до каменя живого, вибраного дорогого, з певністю і довірем, що всі віруючі в нього не осоромляться... І поступаю звільна крок за кроком на вузку дорозу, котра провадить в життя вічне. Неводімна мона цілком широкій дорозі, котра веде з гори та й з гори, і в дуже вигідному, а на кінець смерть. Тож вирікаюсь цього подорожування.

Погляньмо на участь ап. Павла на вузкій дорозі. Читачи його послання до Коринтян, там він висказує своє терпіння.

Працював премного, в рапах без міри, в темницях перебував, при смерті по часті. Од Жидів п'ять раз по сорок, без одного прийняв, тричі киями бито, а один раз каменювано, розбивався корабель, ніч і день пробував в гзбиці, у дорозах по часту, у бідах на водах, у бідах від розбійників, у бідах від землеків у бідах від поган, у бідах у горді, у бідах у пустині, і бідах і між лукавими братами. У праці, журбі, по часту в недоснаванні, в голоді і жажді, в постах часто в холоді і нгоді — Чиж не повиннає відбиватись від сьогодні на нас — думаю, що так!

Думаю, що ми навіть ліпшу нагоду маємо до цього тепер, як колдись мали послідователі Христа.

Не мало вже неретерпілисьмо. Противники правди і слуги сатани поговорювали на нас всякі брехні. Подали в суд. Суд засудив нас по 6 місяців в'язниці, то однак Божа рука над нами. Сирна обернулає инкше. Вищий суд аніє вирок суду нищого, слуги сатани окрили соромом, Правда правдою і її признають в деяких разах навіть так дуже упавші морально люде, котрі цілком не вірують в Бога. — Се для нас велика збудова, якої і нам раді би. — Тож на сім закінчаємо своє послання! А в надії, що в коротці отримаємо від братів. Вартові Башти, та ще з дві Біблії, хоч подерті. Мир Божий нехай хоронить серця ваші і мислі ваші в Христі Ісусі — Остаємось в любові: П. К-ий пов Радекін.

Дорогі браття: Мир вам! Одержавши книжки від вас, не мало здивувало і утішило мене, що я дістав так солодкі слова Божі, що не в силі натішитись тими словами, соього духа правди, котрий ми прийняли до свого серця. Тому складаю вам дорогі браття Дослідники Біблії сердечну подяку за добротливу любов до нас, бо ми були дуже голодні того слова правди, виж кормите нас тепер і наповняете хлібом і водою Бога живого. Не мало маємо переслідування нашими співбратими і жадармерією. Одного разу о годині 1-шій вночі приходять до мене жандарм і будить мене зі сну і питається мене: „Якої ти віри.“ — Я відказую йому Христової. Він знова каже: „Такої нема.“ Яж кажу, я в такої віри, се є Христової. — Він питається, чому не греко католицької. І так серед ночі, пробудивши мене зі сну — довідуюсь хто я. Опісля прийшло за Біблію, каже звідки я маю Біблію, і щобі я йому показав: — Любі, але на правду, я вже, переконався, що се Господь розправляєтьс з його противниками. Коли

в наше село зайшла правда, а головню Література о правді, котру ви нам надіслали, тоді „світлі сторони“, се є священики в перші говорили людям, що вже люде воліють читати Біблію, і він їм буде помагати, тільки, щобі не сходились з братами і не читали книжок — книжок знанія.

Ось і коли прийшов жандарм, питаючись, чому ти читаєш Біблію, — я відказав йому, що в гр. кат. церкві радили читати Біблію, а що Біблія, так ясно говорить о ложній науці сєї то т. зв. церкви, — тому я відкинув її і тепер сам студію її. — На таку відповідь жандарм списав тільки протокол. — Но любі брати — тяжко воно дуже тільки тут боротись з піднебесними духами злоби, за те дуже солодко терпіти. За рік було в мене 5 айбрав. До нас приїздили брати зі Львова. У вірі стоїмо добре. Добрим ділами платимо за злі наших співбратів, так що з дня на день більша горстка приступає до Божої правди. — При сім любі осмілююся на дальше просити Вас, не забувайте нас ви знаєте як, не відмовте нам духового харчу. Читачи тільки листів в Башті, ми не маємо смілости просити Вас з літератури, але, як маємо хоч стару, подерту, то радо просимо — Нехай Отець небесний і наш Спаситель тримає нас в своїй опіці. Лист з повіту Жидачів. І. Ч. п. Золочів.

Дорогі браття: Мир вам! — На початку свого року попала мені до рук одна книжка вашого видання під назвою „Божий Плян Віків“, котра мене дуже зацікавила, бо з неї довідався о таких річах, о яких я ніколи не мав докладного поняття. Читав я її аж п'ять разів. Чим більше читав, тим ліпше все розумів укріті річі. Тому за всяку ціну постановив сфоровати собі від вас всі підручники, які тільки є на нашій мові. На початку січня я написав до вас лист і просив о висилку цих книжок за посиллятою, та нетерпеливо ждав аж нарешті в марію отримав 3 реценсії почтові на книжки, листи і Башти. Прийшов на пошту і там мені все видали. Бігцем біг до дому, як би на крилах був несений. Хоч яще не знав які, і не читав, то вже відчував я духа радості і любови. Вашу праю — а радше Господню — ціную над золотом. Однак Фарисей дуже забирається переслідувати слово Боже — та на сорок ім є вас і Півонери ваші в цілім світі. На слідуючу неділю в „церкві“ була проповідь тільки о мені і о ваших книжках. Оповідують, що велика зараза приходить з Америки, і дуже мені грозить. Клятвою і усім пишним. Мої спів брати селяне називають мене „Бакістим“ (себто Бабістим), а жінкам, то вже якесь за тяжко вимовити та й кажуть „Басістий, Я й не відраюся, як „Басістий, то Басістий“ Я не дивуюсь їх глупоті, а радше засліпленню — бо й я був таким. — Було би ще много писати, але любі мої — я духом з вами, прошу вас дуже сердечно присилайте, що можете книжок, бо то ШОПЕТИ ПРАВДИ. Я зі своїм сторонам вбиваючи на Богу поміч буду добре уважати, як маю з дальшою праєю поступати бо у нас ще надто темнота. Муситьсє робити усе помало і з розвагою. — На тім кіну і здоровлю всіх братів. Ваш — Т. Ков.

Лист з Куби...

До Міжн. Тов. Дослідників Біблії: Складаємо Вам найсердечнішу подяку за прислані книжки, котрі члени нашого бідного комітету читають і з котрих вони бачать де правда. Ми зібрані тут надалше просимо вас не забувати за нас, і як се не зробити вам великої страти то просимо пришліть нам Біблію. Тут на острові Куба ми всі в тяжкій положенню. Про се просимо не забувайте за нас бо з тих книжок люде бачать де є правда і не одному з них отворяться очі, і будуть так поступати, як говорив наш Спаситель. — Чекаючи на відповідь ми остаємось в християнській любові.

Комітет Українських Емігрантів в Гавана, Куба.

Кохані Брати в Господі Ісусі Христі! Я щиро вам дякую за вашу літературу, що ви нам вислали. Я отримав від вас дві Вартові Башти і дві книжечки, котрі мені дали велику радість. Я зараз роздав її людям. Кохані, в нас на Волні є около 100 німецьких братів, а Українців, ще нема в правді тільки що інтересуються. Надіюся, що коли буде література о правді, то не забаром і брати будуть, бо нарід жадний слова правди. Літературу можна вислати до нас, але в (регістрованім) оплаченім листі, то напевно знайде. Се коштує, але инакше то не допускають. Ми отримали з Німеччини співаники, і Гарфу, як є на українській мові, то ми дуже бажали би мати. Ваш брат — Якуб Голібі (Німець). — Житимір, Україна.